

РЕШЕНИЕ

№ 3459

гр. С., 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д. ИВ. Т.

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разгледа докладваното от Д. ИВ. Т. Гражданско дело № 20221110108612
по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по искова молба на „*****“ АД срещу Х. Й. М.. По реда на чл. 213 от ГПК съдът е съединил производството по гр.дело № 8614/2022 г., СРС, образувано по искова молба на „*****“ АД срещу Н. А. Т., гр.дело № 8617/2022 г., СРС, образувано по искова молба на „*****“ АД срещу Х. К. М., и по гр.дело № 8620/2022 г., СРС, образувано по искова молба на „*****“ АД срещу К. Х. К., в едно общо производство по настоящото гр. дело. Предмет на спора са претенции за заплащане на обезщетение за ползване на открити места за паркиране за периода от 01.01.2020-31.12.2021 г., находящи се в УПИ с идентификатор №68134.1971.2245 по КК и КР на гр. С.. С молба-уточнение от 08.03.2022 г. и в изпълнение на указания по Разпореждане от 23.02.2022 г. по гр.дело №8620/2022 г. по описа на СРС, и с молба-уточнение от 11.03.2022 г. по гр. дело №8614/2022 г., в срок ищецът пояснява своите фактически твърдения, които касаят всички искове.

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД „*****“ АД срещу Х. Й. М., Н. А. Т., Х. К. М., К. Х. К., както следва: за заплащане от Х. Й. М. – сумата 4800,00 лева, от Н. А. Т. – сумата 2400,00 лева, от Х. К. М. – сумата 2400,00 лева, от К. Х. К. – сумата 2400,00 лева, представляваща обезщетение за ползване на съответното открито място за паркиране за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2021 г., находящо се в УПИ, с площ от 2449 кв.м, с идент. №68134.1971.2245 по КК и КР на гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, ведно със законна лихва върху всяка сума от датата на подаване на искова молба до окончателното ѝ изплащане.

В искова молба и молба-уточнение от 08.03. и 11.03.2022 г. ищцовото дружество, твърди, че Х. Й. М. без основание ползва две открити места за паркиране №23 и 25, които са собственост на ищеца; Н. А. Т. – паркомясто № 18, Х. К. М. – паркомясто №15, К. Х. К. - паркомясто №28. „*****“ АД твърди, че притежава УПИ с идент. №68134.1971.2245 по КК и КР на гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, представляващ застроено дворно място, съгласно Нотариален акт №198 от 07.06.2019г. по нот.дело №692/2019 г. на Нотариус с рег. №40 на НК, а именно на 53,9631 % от 385.30/2449 ид.ч., равняващи се на 207.92 кв.м. Пояснява, че в имота е построена жилищна сграда, в която ответниците живеят и

притежават самостоятелни обекти. Те ползвали без правно основание обособения открит паркинг, притежание на ищцовото дружество. Заявява, че притежаваните идеални части, съгласно таблица за разделяне на площта на парцела, принадлежат само към откритите места за паркиране и съгласно техническата документация (архитектурен проект) представляват петнадесет открити места за паркиране, индивидуализирани с номер, площ и граници. Твърди, че на 31.10.2019 г. е проведеното ОС на ЕС, на което е взето решение за разпределяне на паркоместата по апартаменти и всеки един ответник наченал ползване. Счита, че като собственик на откритите паркоместа за ползването има право на месечния пазарен наем, за което предявява исковите претенции. С молба-уточнение от 08.03.2022 г. (л. 27 от гр.д. №8612/2022 г., СРС) ищецът посочва, че решението на ОС на ЕС не е обжалвано по реда на ЗУЕС и не му е известно това да е сторено от друг. Ищецът не притежава вещно право върху самостоятелен обект в сградата. Първоначален собственик на поземления имот е „Т. 2005“ ООД, което е инвеститор на строежа. Притежаваните от ищеца ид. части, съгласно таблица за разделяне на площта на парцела, касаят само откритите места за паркиране в проектирания и обособен паркинг. С архитектурния проект е извършено разпределение на ползването на площта на дворното място. Твърди, че ответниците не притежават ид. ч. от правото на собственост върху незастроената част от дворното място, върху която са обособени паркоместата. Ответниците, като собственици на самостоятелни обекти в сградата, притежавали ид. ч. от застроената част от мястото, респ. само върху прилежащата към сградата земя, и дворното място не е обща част на сградата-ЕС.

В срока по чл. 131 от ГП е постъпил отговор на отв. Х. М., с който оспорва иска по основание и размер. Твърди, че е собственик и на самостоятелен обект в сградата, и на идеални част от дворното място, в което построена, съответно и на паркомясто №15. Оспорва материалната легитимация на ищеца и твърдението, че притежава ид. части от УПИ, тъй като неговият праводател не ги притежава. Поддържа, че съобразно посочения в нотариален акт от 07.06.2019г. по нот.дело №692/2019 г. на Нотариус с рег. №40 на НК, а именно нотариален акт от 21.03.2019г. по нот.дело №304/2019 г. на Нотариус с рег. №40 на НК, „Изотех Интернешънъл“ АД, като заложен кредитор на търговското предприятие на „Т. 2005“ ООД, е продал на „СНБ А.“ ЕООД (праводател на ищеца) 8,3700 % ид. ч. от УПИ. Твърди, че тази продажба е нищожна (липса на предмет – паркомястото не е самостоятелен обект на правото на собственост, е обща част на сградата-ЕС), тъй като след построяване на жилищната сграда, собствениците на СОС притежават и съответните ид. части от общите части на сградата и ид. ч. от дворното място, върху което построена сградата. Позицията се на договор за продажба, сключен с „Т. 2005“ ООД, и с който е извършено разпределение на ползването на паркоместата, с оглед на което има основание да ползва паркомясто №15.

В срока по чл. 131 от ГПК отв. Н. А. Т. и отв. Х. Й. М. е подал отговор, с който оспорва иска по основание и размер. Отв. Т. посочва, че на основание договор за продажба е придобила СОС и ид. части от правото на собственост върху поземления имот. Поддържа, че паркомястото не може да бъде предмет на прехвърлителна сделка, а местата за паркиране се определят чрез разпределяне ползването на свободната дворна площ от общото събрание на етажните собственици, за което е взето решение на 31.10.2019г. Отв. М. поддържа идентични доводи за основание за ползване на паркомясто №25, на което съответстват прехвърлените му 15,17/2415 ид. ч. от правото на собственост от дворно място, като изрично оспорва, че през исковия период е ползвал паркомясто № 23.

В срока по чл. 131 от ГПК отв. К. К. е подал отговор на искова молба, с който оспорва иска по основание и размер. Възразява по твърдението, че ищецът е собственик на дворното място. Оспорва представените нотариални актове от 07.06.2019 г. и 21.03.2019 г. и че го легитимират като собственик на посочените идеални части, съответно на 207,92 кв. м. По отношение на двете сделки поддържа, че противоречат на чл. 33 от Закона за собствеността, както и че са нищожни поради противоречие с добрите нрави, с оглед на нееквивалентност на насрещните престации; поради невъзможен предмет, тъй като не е закупен обект в построената сграда, а само идеални части в поземления имот, за който отделно се поддържа, че съставлява обща част на сградата. Счита, че поради неспазване на

чл. 586 от ГПК договорът за продажба от 07.06.2019 г. е недействителен. Поддържа, че в одобрения архитектурен проект няма предвидени открити места за паркиране. Оспорва твърдението, че ползва място за паркиране № 28, тъй като живее извън гр. С.. Евентуално поддържа, че има право да ползва поземления имот без да дължи обезщетение по силата на притежаваното от него право на собственост върху самостоятелен обект в сградата.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа страна следното:

Правният мир не допуска неоснователно имуществено разместване и облагодетелстване на определен правен субект за сметка на друг без да е налице правно основание. Една от проявите форми на неоснователното обогатяване по смисъла на чл. 59, ал. 1 от ЗЗД е служенето с чужди блага без основание. В настоящия случай, съобразно изложените в искова молба твърдения, се изразява в спестяване на разходи, които обогатилият се ответник е трябвало да понесе-заплащане на наем за използвания чужд имот, а обедняването е пропусъкът да бъдат придобити имуществени блага от ищеца, който не е получил възможния приход, граждански плод от вещта. За да възникне спорното материално право по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД ищцовата страна следва да докаже, че е собственик на дворното място през исковия период; всеки един ответник е упражнявали фактическа власт върху него през това време, изразяваща се в неговото ползуване чрез паркиране на посоченото паркомясто; както и размера на ползата, от която е бил лишен, равняваща се на средния пазарен наем на вещта за процесния период. В случай, че се установят тези обстоятелства, ответникът трябва да докаже правно основание за ползването или че е заплатил вземането.

Съдът, като отчита липсата на доказателства по делото за съществен елемент от фактическия състав за възникване на правото на парично вземане на ищеца, а именно да установи пълно и главно, че всеки един ответник реално е ползвал имота, приема, че исковите претенции са изцяло неоснователни. Ищецът не осигури свидетели за доказване фактически си твърдения, поради което съдът ги приема за ненастъпили в правната действителност по арг. от чл. 154 от ГПК. В тази връзка следва да се отбележи, че ищецът е предупреден, съобразно определението по чл. 140, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 253, вр. чл. 158 от ГПК, за правните последици при процесуално бездействие.

Относно естеството на възникналите правоотношения между страните за ползването на незастроената част от терена, представляваща открити места за паркиране, съдът приема следното:

Съобразно правилото на чл. 63, ал. 1 от ЗС, когато собственикът на земята отстъпи на друг правото да построи сграда върху земята му, това трето лице придобива собствеността върху постройката. Титулярът на правото на строеж придобива сградата или самостоятелен обект от нея, но той не придобива с изграждането й правото на собственост върху терена. В случай, че собственикът на земята и този на сградата е едно и също лице, то последното може да се разпорежи както намери за добре – може да прехвърли правото на собственост върху самостоятелен обект в жилищната сграда, с или без ид.части от правото на собственост върху поземления имот. Поради това е възможно част от (съ)собствениците на терена да не притежават обекти от етажната собственост или да притежават някой от тях (и обратното част от собствениците на самостоятелни обекти да притежават или не правото на собственост върху терена). В този случай след построяване на сградата - етажна собственост те не изгубват правото на собственост върху терена, или идеалната част от него, тъй като правото на собственост не се изгубва, освен ако друг не го придобие-чл.99 от ЗС.

Не е спорно, че сградата, която е построена в дворното място, е в режим на етажна собственост, тъй като отделни повече от три самостоятелни обекти в сградата са собственост на различни лица. Според чл. 38, ал. 1 от ЗС, в сграда в режим на етажна собственост общи на всички собственици на обекти са земята, върху която е построена сградата, дворът, както и всички друго, което по естеството си или по предназначение служи за общо ползване.

Дворното място е обща част по предназначение на етажната собственост, но само тази част от него, която е нужна за ползване на сградата по предназначение и за осигуряване на достъп до нея с оглед правата на суперфициара, т.нар. суперфициарно пространство. Останалата част от дворното място може да бъде обща част на етажната собственост само, ако е налице пълна идентичност между етажните собственици и собствениците на земята, върху която е построена. В противен случай дворното място, притежание на собствениците на земята, може да се разпредели от тях за ползване по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗС. В този смисъл е чл. 43, ал.3 от ЗУТ - когато урегулираният поземлен имот е обща част към сграда - етажна собственост, необходимите места за паркиране могат да бъдат осигурени и в свободната дворна площ чрез разпределяне на ползването на част от дворното място от общото събрание на етажните собственици при спазване на нормативите за минималната задължително озеленена дворна площ. Когато земята, върху която е изградена жилищната сграда, не е със статут на обща част по чл. 38, ал. 1 от Закона за собствеността, паркирането се осигурява чрез разпределяне на ползването върху тази част от свободната дворна площ, която не е необходима за ползването на сградата по предназначение. Ето защо общото събрание на етажните собственици не притежава компетентност да взема решение за начина на управление и ползване на дворното място, когато то няма статут на обща част, освен за суперфициарното пространство. Друго изключение, което може да се допусне е ако се окаже, че площта на прилежащия терен на процесната сграда обхваща цялата свободна дворна площ на имота, респ. цялото пространство във вътрешния двор има характер на суперфициарно. В този случай собствениците на земята не могат да определят как да се ползва прилежащата площ, тъй като тя е в компетентността на суперфициарните собственици, освен ако те не са идентични с тези на земята.

Собственикът на терена определя начина на ползването му, в т.ч. разпределяне на разностите за поддръжката на поземления имот и съоръженията в него, които не са собственост на етажните собственици. Това правомощие има и етажния собственик по силата на прехвърлено му право на собственост върху ид.ч. върху дворното място. Етажните собственици на ОС могат да вземат решение за ползването и управлението на допълнително изградените в поземления имот обекти, само ако самият поземлен имот е обща част, т.е. когато всички етажни собственици притежават и идеална част от терена и самият терен не е съсобствен с лице, което не е етажен собственик. Ако терена не е обща част и изградените съоръжения не са принадлежност към обектите на етажните собственици, то тогава, те могат да ги ползват съобразно общите правила – по съгласие /договор/ с техния собственик. По твърдения в искова молба между страните договор няма, а до края на съдебно дирене не се твърди и не се доказва ищцовото дружество, което претендира правото на собственост върху терена, да притежава правото на собственост върху самостоятелни обекти в жилищната сграда. С оглед на това и гореизложените правни съображения следва да се приеме, че ищецът е трето лице за етажните собственици, което претендира правото на собственост върху дворното място.

Установява се от Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №79, т. III, рег. №5570, нот.дело №457/05.11.2010 г. на Нотариус с рег. №263 НК, че от „Т. 2005“ ООД прехвърля на ответника Х. К. М. се легитимира като собственик на ап. 3, находящ се в гр. С., ул. „М.в.“ №23, вх. Б (бивша секция 2), ет. 1, заедно със склад №3, заедно с принадлежащите към апартамента 3,3301 % ид.ч. от общите части на сградата; заедно с 1,6789 % ид.ч., изразени в площ от 34 кв.м, от правото на собственост върху урегулирания поземлен имот, върху който е построена сградата – УПИ XXV-2245, в кв. 121, целият с площ 2415 кв.м; както и паркомъсто №15, находящо се в гр. С., ул. „М.в.“ №23, с площ 13,40 кв.м, заедно с правото на строеж върху УПИ. Представено е Разрешение за строеж №561/26.11.2007 г. от гл.арх. на СО-р-н В..

От Нотариален акт за покупко-продажба №50, т. III, рег. №5610, нот. дело № 384/24.09.2012 г. на Нотариус с рег. № 384 на НК се изяснява, че отв. Х. М. придобива от „Т. 2005“ ООД правото на собственост върху ап. 11, находящ се в гр. С., ул. „М.в.“ №23, вх. Б (бивша секция 2), ет. 3, заедно със склад №11, заедно с 3,3301 % ид.ч. от общите части на вх.

Б на сградата; заедно с 1,6789 % от 2025,26/2415 ид.ч. от УПИ, в който е построена сградата; 15,17/2415 ид.ч. от правото на собственост върху УПИ, които ще се ползва реално върху едно място за паркиране – в двора на имота, обозначено по одобрения проект като паркомясто №25, с площ 15,17 кв.м, като видно от описа на представените документи при сключване на договора е приложено Разрешение за строеж №561/26.11.2007 г. от гл.арх. на СО-р-н В. и архитектурни проекти одобрени на 26.11.2007 г., и таблица за разпределение на площите.

От Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №95, т. I, рег. №1579, нот. дело №63/16.03.2016 г. се установява, че отвл. Н. А. Т. и В.П.К. придобиват от „Т. 2005“ ООД правото на собственост върху ап. №1, находящ се в гр. С., ул. „М.в.“ №23, вх. Б (бивша секция 2), ет. 1, заедно със склад №4, заедно с 5,4818 % ид.ч. от общите части на вх. Б на сградата; заедно с 2,7636 % ид.ч. от правото на собственост върху поземления имот, в който е построена сградата.

От Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №76, т. I, рег. №4173, дело №71/14.09.2011 г. се установява, че „Т. 2005“ ООД продава на отвл. К. К. ап. №12, находящ се в гр. С., ул. „М.в.“ №23, вх. Б, ет. 3, заедно с със склад №12 и съответните ид.ч. от общите части на сградата и 2,9676 % ид.ч. от правото на собственост върху мястото, в което е построена сградата.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че ищецът не е единствен собственик на дворното място. Ответниците не са трети лица за собствеността на терена, на които ищецът може да противопостави безусловно правото си на собственост, както и да получили обезщетение за ползване вещта. Праводателят на ответниците – „Т. 2005“ ООД, което дружество е собственик на сградата и на мястото, в което е построена, е прехвърлило правото на собственост върху съответния самостоятелен обект в сградата, но не само с приспадащите към жилищния обект ид.ч от общите части на сградата, а прехвърля и идеални части от правото на собственост върху дворното място. Поземленият имот е една корпорално обособена вещ и притежанието на правото на собственост върху нея е едно, а в случай, че се прехвърля върху различни лица, то всяко едно участва в една имуществена общност и съпритежава правото в съответните идеални части върху незастроена и застроена част от имота. Ето защо дворното място има статут на обикновена съсобственост, която обосновава извод, че при липса на решение на съсобствениците на дворното място по чл.32, ал.1 ЗС за начина на използване и управление на общата вещ или на решение на съда по чл.32, ал.2 ЗС, всеки от съсобствениците има право да си служи с вещта, без това да бъде неправомерно поведение, което може да бъде отстранено по реда на чл.109 от ЗС. От това може да се направи извод, че ответниците имат правно основание,на което да ползват свободната дворна площ, вкл. откритите места за паркиране.

Константна е съдебната практика за това, че паркомястото не е самостоятелен обект на правото на собственост, а представлява необособена и несамостоятелна реална част от такъв обект - парцел, сграда или отделен обект в нея, и поради това не може да бъде предмет на прехвърлителна сделка, но прехвърлянето на идеални части от самия обособен обект /парцел, сграда или отделен обект в нея, в това число подземен гараж/ е напълно възможно /в този смисъл решение № 46/7.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2489/2017 г., IV г. о., ГК, решение № 171/8.08.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4175/2013 г., IV г. о., ГК, и др/. Определеният от едноличния собственик на дворното място, явяващ се и инвеститор на строежа в него, начин на разпределение на ползването на площта му, върху която са разположени процесните надземни паркоместа, обвързва и е задължителен за всички последващи приобретатели, включително за ищеца, с оглед волята на продавача по така описаните по-горе сделки. Той може да бъде изменен само при наличие на предпоставките на чл. 32, ал. 2 от ЗС. Предвидените места за паркиране по т.нар. таблица за разпределяне площта на мястото не съответства на одобрения архитектурен проект, защото в него такива предвидени няма, напротив разрешението за ползване е за надземни гаражи. Освен това, ищецът се легитимира като собственик на дворното място за терен, който вече е разпределен за ползване на отвл. М. и М., доколкото е видно, че праводателят им обособява

прехвърлените ид.ч. от терена с конкретно паркомясто. Съдът счита, че ответната страна има правно основание да ползва паркоместата, защото е придобила правото на собственост върху идеални части от дворното място и правото да ползва площта от него, включително върху която те са разположени. Обстоятелството, че по отношение на отв. Т. и К. при прехвърляне на ид.ч. от правото на собственост праводателят им не е обособил за ползване място за паркиране не правоизключва правомощието им да ползват дворното място. Ето защо ползването на тази част от дворното място (макар в мястото да е изградена сграда в режим на етажна собственост), не е лишено от основание, поради което и предявеният иск срещу всеки един ответник, основан на неоснователно обогатяване, следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът трябва да заплати сторените съдебни разноски от отв. М. – сумата 500,00 лв. за платено възнаграждение на адвокат; на отв. К. – сумата 2430,00 лв. за платени възнаграждения на вещи лица и адвокат. По отношение на разноските на отв. Т. и М. ищецът навежда възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК с довод, че възнаграждението в размер над минималния предвиден по НМРВА с платеното от отв. Н. Т. (с ново фамилно име К.) – 700,00 лв. и от отв. М. – 1000 лв. Съдът, като взе предвид защитаваания материален интерес и предвидения за него минимален размер на адвокатско възнаграждение по чл.7, ал.2, т. 2 НМРАВ (ред.ДВ бр.68/2020 г.), фактическата и правна сложност на делото, очакваните процесуални действия, които е било необходимо да бъдат извършени от защитника, приема възражението за основателно. Съдът определя и присъжда в полза на отв. Т. разноска за адвокат сумата 500лв. и на отв. М.- 750 лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „*****“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, ет.6, ап. 24, срещу Х. Й. М., с ЕГН:*****, с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, вх. Б, ап. 11, иск с правно основание чл. 59, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 4800,00 лева за главница, представляваща обезщетение за ползване на открито място за паркиране №23 и №25 за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2021 г., находящо се в УПИ, с площ от 2449 кв.м, с идентификатор №68134.1971.2245 по КК и КР на гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 18.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „*****“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, ет.6, ап. 24, срещу Н. А. К. (с предишно фамилно име Т.), с ЕГН:*****, с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, вх. Б, ап. 1, иск с правно основание чл. 59, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 2400,00 лева за главница, представляваща обезщетение за ползване на открито място за паркиране №18 за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2021 г., находящо се в УПИ, с площ от 2449 кв.м, с идентификатор №68134.1971.2245 по КК и КР на гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 18.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „*****“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, ет.6, ап. 24, срещу Х. К. М., с ЕГН:*****, с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, вх. Б, ап. 3, иск с правно основание чл. 59, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 2400,00 лева за главница, представляваща обезщетение за ползване на открито място за паркиране №15 за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2021 г., находящо се в УПИ, с площ от 2449 кв.м, с идентификатор №68134.1971.2245 по КК и КР на гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.В.“ №23, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 18.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „*****“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес

на управление: *****, ет.6, ап. 24, срещу К. Х. К., с ЕГН:***** с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.в.“ №23, вх. Б, ап. 12, иск с правно основание чл. 59, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 2400,00 лева за главница, представляваща обезщетение за ползване на открито място за паркиране №28 за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2021 г., находящо се в УПИ, с площ от 2449 кв.м, с идентификатор №68134.1971.2245 по КК и КР на гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.в.“ №23, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от 18.02.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „*****“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, ет.6, ап. 24, да заплати на Х. Й. М., с ЕГН:*****, с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.в.“ №23, вх. Б, ап. 11, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 750,00 лева – съдебни разноски.

ОСЪЖДА „*****“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, ет.6, ап. 24, да заплати на Н. А. К., с ЕГН:*****, с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.в.“ №23, вх. Б, ап. 1, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 500,00 лева – съдебни разноски.

ОСЪЖДА ***** АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, ет.6, ап. 24, да заплати на Х. К. М., с ЕГН:*****, с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.в.“ №23, вх. Б, ап. 3, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 500,00 лева – съдебни разноски.

ОСЪЖДА „*****“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, ет.6, ап. 24, да заплати на К. Х. К., с ЕГН:***** с адрес: гр. С., кв. „Д.“, ул. „М.в.“ №23, вх. Б, ап. 12, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 2430,00 лева – съдебни разноски.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____